

Pogovor z igralko Ano Facchini

Briški amaterski igralci so odlični in zaslužijo si boljše pogoje za ustvarjanje

Oddaja mirnost, ki je nalezljiva. Njene besede so pristne in iskrene, nasmeh pa globok in prešeren.

Igralka Ana Facchini že skoraj petnajst let ustvarja v SNG Nova Gorica. Na odru se lahko preobleči v različne vloge. Tako se vsaj zdi, ker je v vsaki predstavi izjemno prepričljiva. Za svoje delo je prejela večja priznanja – Borštnikovo za mlado igralko, Severjevo nagrado in nagrado tantadruj. Pravi, da je oder skrivnostni prostor, kompleksen in obenem preprost, kot je lahko le človeška duša. In ta skrivnostnost jo privlači. Poleg službe vodi še tri amaterske gledališke skupine in poučuje dijake dramsko-gledališke smeri na Gimnaziji Nova Gorica. »Hvaležna sem za te izkušnje, ker so tako amaterski igralci kot mladi krasni ljudje. V delu z njimi najdem veliko navdiha,« topla pove. Kolikor ji čas dopušča, bere in uživa v plavanju. »Po dolgem času spet hodim plavat. Moram povedati na glas, da bom pri tem še bolj odločna. Voda kot element mi je zelo blizu in rada se zadržujem ob njej – ob morju, jezerih, rekah. Zdi se mi, kot da sem prišla iz oceana,« se zasmeje. Njena mirnost res spominja na prostrano in spokojno morsk gladino, voda pa je lahko s svojo silovito močjo včasih tudi nevarna. Se zna tudi Ana silovito razjeziti? »Tudi, tudi, a doslej večjih izbruhov atomskih razsežnosti nisem imela veliko,« iskreno prizna. Pogovarjali sva se marčevskega petka, dan po premieri predstave Tartuffe, v kateri je odlično oživela spletno Dorino.

Sinoči so vam gledalci po premieri predstave Tartuffe namenili bučen aplavz. Dober občutek, kajne?

Seveda. Ni lepšega kot ob bučnem aplavzu spoznati, da si soustvaril uspešno. Naš Tartuffe to nedvomno je, občinstvo je to glasno povedalo. Aplavz po premieri je za igralca prva potrditev. Glede na to, da so gledalci pozorno spremljali predstavo, se odzivali in nas toplo sprejeli, smo odšli domov zadovoljni vsi – tako oni kot mi igralci.

Kaj je značilno za dobrega igralca?

Odpričnost duha, duše, uma in čustev, da se lahko pri ustvarjanju preda z vsem, kar ima in nosi v sebi. Tudi fleksibilnost in potrpežljivost sta dobrodošli, saj se je včasih treba prilagajati stvarim, ki ti niso blizu. Sicer pa je dobro, da delo pustimo »v službi« in s sabo ne nosimo likov, ki jih igramo. Čustva, ki jih odigravam na odru, niso moja, jih samo ustvarjam. Ne mislim, da bi moral igralec vse izkusiti na lastni koži, da je lahko dober na odru.

Katera vloga vas je doslej najbolj notranje zaznamovala, spremenila?

Vsaka vloga me je po svoje zaznamovala in mi nudila nekaj za nadaljnje ustvarjanje. Bilo bi krivično, če bi se omejila le na eno. Veliko mi je dala vloga Hane v predstavi Dogodek v mestu Gogi, ki sem jo igrala na začetku poklicne poti. To je zahtevna vloga za mlado igralko, kakršna sem bila takrat, vendar me je fantastični režiser Mile Korun podprl in mi ogromno dal, za kar sem mu izjemno hvaležna. Potem so tu še Urška v Zdrahah, Anfisa v Treh sestrah, Kalerija v Letoviščarjih, vloga v predstavi Postani občestna svetilka (Srečko Kosovel) ...

Veliko gledališnikov pravi, da je Mile Korun zahteven režiser ...

Da, vendar je velik ustvarjalec, ki pooseblja gledališče, razume igralca in zna z njim delati. Vsaj moje izkušnje so take. Vsaka sekunda, ki sem jo z njim prebila na odru, mi je bila v izjemen užitek. Ve, kaj dela, zna se povezati s sodelavci tudi na ravni, ko ni več potrebnih veliko besed. Mogoče ga tako cenim tudi zato, ker me je štiri leta poučeval na akademiji in sem ga imela priložnost bolje spoznati.

V novi predstavi Tartuffe francoskega komediografa Molièra ste odlični v vlogi spletne Dorine. Zgodba govori o hinavščini in manipuliranju. Kako vi zaznavate ta pojav v družbi?

Že samo dejstvo, da igramo več kot tristo let staro Molièrovo igro, ki je še vedno aktualna, pove, da hinavščina spremlja človeštvo že od nekdaj in je žal sestavni del družbe. Mogoče mora obstajati zato, da lahko spoznamo in cenimo njeno nasprotje.

V več predstavah ste pokazali, da ste odlična pevka. Katere pesmi si najraje prepevate?

Sem daleč od odlične pevke, res pa je, da rada pojem. Imam pester glasbeni okus – obožujem džez in velike dive, kot so Billie Holiday, Nina Simone in Dinah Washington, poslušam pa vse od klasike do sodobne glasbe ... V Sloveniji imamo dobre pevce in pevke, a najboljši niso vedno tudi najbolj znani.

Na odru ali v zaodrju igralci doživite marsikakšno prigodo, ki je gledalci ne opazimo, vam pa pospeši srčni utrip. Lahko delite z nami kakšno vašo »nenavadno« izkušnjo?

Običajno nimam težav s tremo in sem na odru večinoma sproščena. Enkrat sem v tej sproščenosti med predstavo na odru celo zaspala. Igrala sem Titanijo v predstavi Sen kresne noči. Kar dolgo sem morala »speča« ležati na tleh in na eni od dopoldanskih ponovitev predstave sem zares zaspala. Zbudil me je hrup soigralcev in kmalu bi me pobralo, ko sem ugotovila, da sem na odru sredi predstave. Na srečo nisem zamudila svoje iztočnice, gledalci niso ničesar opazili in sem lahko nadaljevala z igro. Iz takih prigod so sestavljene igralčeve nočne more. No, jaz sem svojo doživela in je res strašljiva.

Že nekaj let vodite tudi tri amaterske gledališke skupine: IDAS iz Neblega, TRD Globočak s Kambreškega in gledališko skupino ZARJA iz Bilj. Glede na to, da ste vajeni profesionalnega ustvarjanja, ste strogi?

Da, sem stroga. Veliko pričakujem in tudi veliko dobim, ker delam s krasnimi ljudmi, ki me navdušujejo in sem jim hvaležna za našo skupno izkušnjo. Na začetku sem imela nekaj težav, ker je amatersko ustvarjanje vendarle precej drugačno od poklicnega dela. Kmalu pa smo našli skupni jezik in se naučili delati skupaj. Predvsem se mi zdi, da je amatersko ustvarjanje smiselno, dokler se sodelujoči zabavajo. Če postane breme in stres, sem naredila nekaj narobe jaz ali pa oni. Z Brici je lepo sodelovati – so veseli ljudje, ki se radi zabavajo in družijo. So zelo prijetna družba. Skupina je igralsko napredovala, je zelo dobra in ima vedno več občinstva, zato se mi zdi škoda, da nima primerne prostora za svoje delovanje. Sicer sta v Brdih dve dvorani, na Humu in v Medani, a sta obe v nesrečnem stanju. Glede na to, da je gledališka dejavnost zelo živa in da so dobro obiskane tako domače kot gostujoče predstave, bi bilo prav, da se temu področju namenijo več pozornosti.

Po rodu ste Brika. Kakšno je bilo odraščanje v Brdih?

(Nadaljevanje na 61. str.)

Pogovor z igralko Ano Facchini

(Nadaljevanje s 60. str.)

Prva leta življenja sem sicer preživela v Novi Gorici, a smo bili veliko v Brdih, ker so starši doma pri noni gradili hišo. Preselili smo se in odraščanje v Brdih je bilo čudovito – otroci smo se od jutra do večera podili po brajdah in grivah, se igrali ob potokih, lovili ribe, raziskovali naravo, se ukvarjali z domačimi živalmi. Nono je imel konja in veliko sem bila pri njem v jasliah, ga čohala in mu na uho pripovedovala pravljice. Saj smo se otroci znali zabavati tudi v mestu, se igrali na dvoriščih blokov, zdi pa se mi, da življenje na deželi otroku bolj odpre vrata v domišljjski svet.

Marca letos je bila v Krminu že tretja prireditev Kultura brez meja, ki krepi čezmejno sodelovanje in povezovanje vseh, ki delujejo na področju kulture v obmejnih občinah. Tokrat ste za režisersko taktirko poprijeli vi. Kaj ste vsebinsko izpostavili?

Letos je rdeča nit Kulture brez meja prva svetovna vojna, pravzaprav soška fronta in reka Soča, ki združuje italijanski in slovenski breg, odplavlja preživeto trpljenje in napaja novo življenje. Tudi letos bo prireditev združevala vrsto ustvarjalcev z obeh strani meje. Pesem, ples, glasba in izbrana beseda bodo obiskovalcem pripovedovali zgodbe o domačih ljudeh, trpljenju, upanju in o vojni, ki se nikoli ne sme več ponoviti.

Dominika Prijatelj